

Edelläoleva on erään tunnetun nykypäivän kirjoittajan artikkelista, hiljattain julkaistuna eräässä aikakausjulkaisussa.

Kirjoittaja ei ole koettanut esittää mitään keinoa edes tilanteen lieventämiseksikään. Hän on tilastoja käyttämällä helposti ymmärrettävässä muodossa koettanut ainoastaan näyttää kuinka suureksi ja todella vakavaksi pulan aiheuttama työttömyystilanne on kehittynyt.

Teollisuusunionisteina meillä pitäisi olla selvillä keino tämän tilanteen muuttamiseksi ja onkin. Suomentajan pääasiallinen tarkoitus kirjoituksen suomentamisessa sen pääkohdissaan on sama kuin kirjoittajankin, sillä lisäyksellä, että tahdon teroittaa kaikkien niiden mieleen, jotka teollisuusunionismin luottavat keinona työttömyyden poistamiseksi hävittämällä se järjestelmä, jonka tulos työttömyys on, että nyt

on jo aika tullut. Rauta on kuuma. Tarko-
kaamme!

Sekin seikka että porvarilliset aikakausjulkaisut lainaavat palstojaan siihen, että tilanteen vakavuuden voi osoittaa, on meille kylliksi pätevänä todistuksena että asia innostaa Amerikan kansaa. Jos asla innostaa kansaa, niin nyt on aika heille todella osottaa tie ulos työttömyydestä ja sen aikaansaamista paheista

Se tämän lukija, joka on palkkatyössä tai työttömänä, mutta ei vielä ota osaa aktiivisesti tähän tienviittaustyöhön, ei vielä ole aikansa tasolla. Siihen hän pääsee hankkimalla punaisen I. W. W:n kortin taskuunsa ja toimimalla työn yhteisrintaman rakentamiseksi, palkkajärjestelmän poistamiseksi ja uuden teollisen yhteiskunnan luomiseksi sen tilalle.

Poliittista Uskovaisuutta

IHMISKUNTA elää parhaillaan aikakautta, jota voisi kutsua kahdellakin eri nimellä. Voisimme nimittää tätä kulumassa olevaa ajanjaksoa politiikoitsijain ihanneaikakaudeksi tai poliittisten narrien pimeäksi ajanjaksoksi. Sillä ei ole väliä kumpaa nimitystä käytämme, kunhan vain pidämme mielessämme sen, että edelliset ovat niitä jotka narraavat ja jälkimmäiset niitä jilta narrataan. Narrataan niin kouraantuntuvasti että usein joutuu ajattelemaan tokko noilla narrattavilla on enää ollenkaan ajatuskykyä. Mutta menepäs ja ilmaise heille tuo ajatuksesi, niin pian tulet havaitsemaan heillä olevan nopeamman ajattelukyvyyn kuin sinulla onkaan; jos nimittäin ajattelun korkeimpana saavutuksena pidetään kalken todellisuuden ja olevaisen hylkääminen sekä lorujen ja olettamuksien lateleminen.

Mikäli otamme politiikoitsijat kysymykseen, niin he ovat sellainen kasti tai ryhmä ihmisiä, jotka hankkivat toimeentulonsa sillä, että lupaa-
paavat auttaa narrattaviaan aina silloin ja silloin missä viimeksimainitut joutuvat puutteen alaisiksi; toisinsanoen, ovat jonkunlaisen avustuksen tarpeessa. Nämä politiikoitsijat ovat muuten omituisia tai sanoisimmeko hyväntahtoisia siksi, että avustuksen tarpeessa olevan ei

tarvitse mennä heiltä apua anomaan, politiikoitsijat ehtivät sitä melkein poikkeuksetta tarjoamaan. He ovat sitä tarjonneet jo vuosisatoja, mutta vasta viimeisen vuosikymmenen kuluessa he ovat päässeet oikein täyteen viireeseen kautta tunnetun maailman.

Täällä Yhdysvalloissa heidän voidaan sanoa saavuttaneen elementtinsä korkeimman huipun tämän vallitsevan pulakauden aikana, jolloin he ovat tarjonneet pelastavaa kättänsä kaikille kansan kerroksille, mutta erittäinkin niille, jotka ovat joutuneet pulakauden takia taloudellisesti vaikeaan asemaan. Meitä palkkatyöläislätkään ei ole unhoitettu lupauksia eikä avustustarjouksia tehdessä. Eipä tietenkään. Onhan meillekin luvattu antaa työtä ja ruokaa, kun vain äänestämme nämä ja nuo miehet visselihin virkapaikkoihin, joissa he tulevat toimimaan meidän hyväksemme ja poistamaan puutteen sekä kurjuuden keskuudestamme

Tilanteen korjaamiseksi tarvitsee kuulema laatia vain vissinlainen laki. Siinä selittävät politiikoitsijat olevan koko salaisuuden ja sillä tulee aikamme suurin pulma — työttömyys — ratkaistuksi yhdellä kädenkäänteellä. Heillä on ollut näitä kaikkivoipaisia lakiesityksiä monenlaisia jo tähän mennessä, eikä niistä näytä puu-

tetta tulevankaan. Kun yksi yleistä hyvinvointia edistävä lakisäädös on osoittautunut kykenemättömäksi pelastamaan maata ja kansaa kurjuudesta tai se hyvä laki ei ole tullut hyväksytyksi, niin politikoitsijoilla on aina heti toinen ja edellistä parempi tekele meille esitettävänä. Politikoitsijat, nähkääs, ovat sellaista väkeä, että he yrittävät aina uudestaan, sillä yksi epäonnistuminen antaa heille entistä paremmat takeet seuraavalla kerralla onnistumiseen. Sitäpaitsi he ovat toinen toistaan viisaampia. Jotkut heistä tietävät selittää narrattavilleen aivan yksityiskohtia myöten miten kaikki asiat korjaantuvat jos hänet valitaan määrättyyn poliittiseen virkapakkaan. He selittävät olevansa niitä oikeita lamaanuksen lieventäjiä ja poistajia. Kukapa ei heihin uskoi.

Viimeisimmät poliittiset suuruudet lienevät Upton Sinclair ja tri Townsend, jotka ovat californialaisia. Sinclair, joka oli viime syksyn vaaleissa demokraattipuolueen Californian valtion kuvernöörin ehdokkaana, laati sellaisen vaaliohjelman, että jokaisen meidän syvin myötätunto lienee ollut hänen puolellaan. Eikä suotta, jos yhä edelleenkin lainaamme — kuten teemme — vähänkin huomiota suurille lupauksille. Olihan hänen ohjelmassaan tuo kaikkia kurjuutta kärsivien mielihäily: "End Poverty In California" (Lopettaa Kurjuuden Californiasta). Kukapa ei olisi halunnut edistää noin jaloa ja ihmisystävällistä työtä valitsemalla Sinclairin, jonka sanotaan olevan EPIC ohjelman laatijan, valtion kuvernööriksi. Kaikkihan me alemman kansankerroksen jäsenet olimme hänen kannallaan. Californian äänestäjien enemmistö ei kuitenkaan ollut samaa mieltä kanssamme, mikäli äänet on oikein laskettu.

Mutta vaikka Sinclair olisi valittukin Californian kuvernööriksi, niin puute ja kurjuus ei sieltä olisi kuitenkaan poistunut. Siitä saanemme olla yhtä varmoja kuin joudumme hänen häviöstäänkin olemaan. Tähän johtopäätökseen tulemme sen yksinkertaisen syyn tähden, että käsitämme kurjuuden poistamisen olevan mahdollonta yhdessä valtiossa niin kauan kuin se edelleenkin jatkuu toisissa, olkoonpa kuvernöörinä kuinka hyvinvointia rakastava henkilö tahansa. Siinä poliittisessa innostuksessa kuitenkin unhotimme tämän tosiasian ja toivoimme

että Sinclair olisi tullut valituksi, mutta toiveemme ei toteutunut.

Sinclairin kanssa samoihin aikoihin kohosi tämän matoisen maailman poliittiselle näyttämölle myös toinen californialainen suuruus, tri Townsend. Hänen kurjuuden poistamissuunnitelmasa oli kauaskantoisempi kuin edellisen, sillä se käsitti koko Yhdysvallat. Siltä ei illoin puuttunut ihmisystävällistä luonnetta, syystä, että hänen ohjelmansa kohteena olivat 8,000,000 Yhdysvalloissa olevaa 60 vuoden ikäistä vanhusta, joiden vanhuuden päivät hän lupasi tehdä lainlaadinnan kautta onnellisiksi ja siinä samalla poistaa kurjuuden nuorempienkin keskuudesta. Jotkut koiranleuat kylläkin irvistelivät vähän sillä, että kuinka Townsend luulee ihmisten voivan elää tuohon korkeaan ikään saakka, kun heidät eroitetaan työstä jo 40 ja 45 vuoden ikäisinä, jos nimittäin ovat ennen sitä onnistuneet työn saamaan. Tämä oli kuitenkin meidän politikoitsijoiden kaikkivoipaisuuteen luottavien mielestä turhamainen letkautus, joka ei paljonkaan uskoamme heikentänyt.

Otamme kuitenkin tässä nyt tähän Townsendarin vanhuusvakuutuslakiesityksen järkipärisen käsittelyn alaiseksi ja paljastamme sen hyväksi tehdyn propagandan yhteydessä esiintuodun suurvalheen.

Townsendarin vanhuudenvakuutusta koskevan lakiesityksen kannattajat ja sen hyväksi kiihoitustyötä tekevät julkaisujen toimittajat selostivat, että 60 vuotta täyttäneitä ja sellaisia vanhuksia, jotka tulisivat sanottua vakuutusta saamaan, on Yhdysvalloissa noin 8,000,000. Jos näille maksettaisiin vanhuusvakuutusta \$200 kuukaudessa, kuten lakiesitys edellytti, niin kuluisi vakuutusmaksujen suorittamiseen lähes \$20,000,000,000 vuodessa. Tämän summan selostivat Townsendarin kannattajat, samoin kuin hän itsekin, tultavan hankkimaan myyntiveron kautta.

Tähän saakka he olivat yleensä vielä terveen ajattelun periaatteen piirissä, mutta sitten kun he lähtivät selostamaan meille narrattavina oleville sitä puolta aslasta kuinka paljon kyseessäoleva myyntivero tulisi ylentämään tavarain hintoja, niin tällöin he tekivät sen politikoitsijoille ominaisen talkatempun ja väärensivät numeroita. He selittivät että vuotena 1933 nousi Yhdysvaltain vähittäismyynti 37 biljoonaan dollariin. "Mutta Yhdysvaltain Kauppakamarin laskelmien mukaan jokainen vähittäismyyntiin

ja -ostoon käytetty dollari tekee ainakin kymmenen operatsionia ennenkuin se joutuu sivuun. Tämän mukaan 37 biljoonaa tulisi laskettavaksi kymmenen kertaa (kas vaan, muistamme tuon ennenkin kuullemme), joka tekee yhteensä \$370,000,000,000. Hiukan runsaampi kuin viisi prosenttia tuosta maksaa koko vakuutuksen. Tarpeitten hinnat kohoaisivat keskimäärin noin viisi tai kuusi prosenttia.”

Siinä on poliittista siansaksaa, jonka ottaa täydestä vain poliittisesti uskovainen henkilö tai sellainen, jolla ei ole alkuperäistäkään numeroiden vertailukykyä ja heitä molempia on ilmoitettu olleen yli 20,000,000 Yhdysvalloissa.

Mutta tässä on aikomus tehdä koko lähelle täysi selvyys siitä, kuinka paljon tavarain hinnat pitäisi nousta ennenkuin myyntiveron kautta voitaisiin koota tuo kyseessäoleva \$20,000,000,000. Vuotena 1933 Yhdysvalloissa tuotettujen tavarain arvo on laskettu olleen vähemmän kuin 40 biljoonan dollaria. Jos näiden tavarain myyntiveron kautta aiotaan hankkia 20 biljoonaa dollaria, niin täytyy tavarain hinnan jokatapauksessa kohota vähintään 50 prosentilla. Siitä ei päästä yli eikä ympäri. Tämän tosiasian käsittää jokainen omilla aivoillaan ajatteleva ihminen. Mutta tuosta kaikesta huolimatta meillä on kuitenkin yli 20 milj. poliittista uskovaista, jotka eivät lainaa tosiasioille mitään huomiota.

Kun asiat ovat noin hullusti, niin ei suinkaan

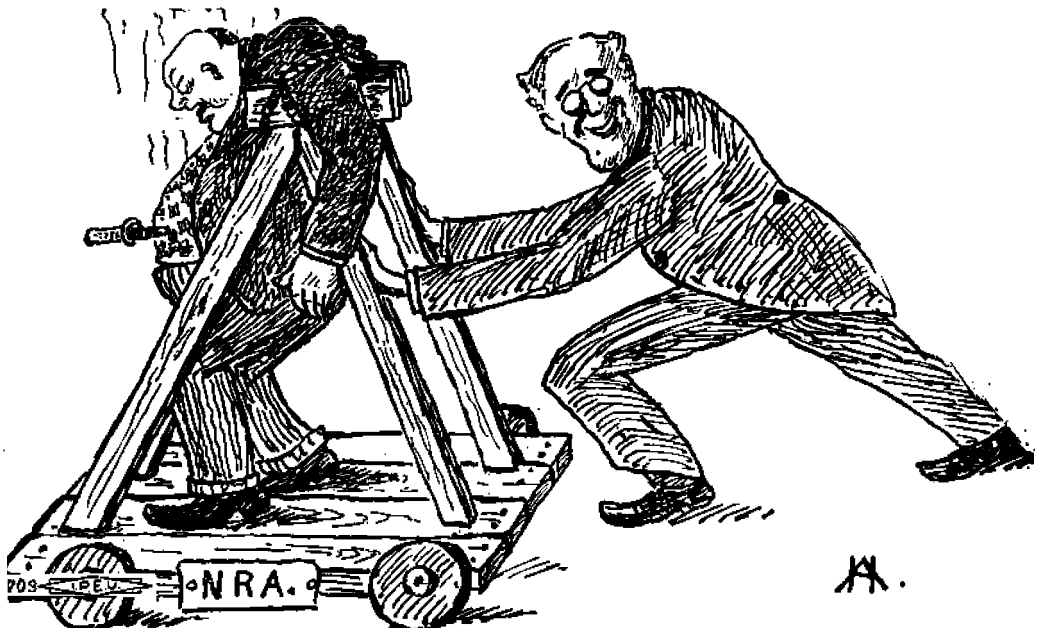
ole mitään ihmettelemistä siinä, että kaikenlaiset poliitikoitsijat, jotka vain lupaavat jotain hyvää, saavat verrattain suuren kannatuksen.

Vissit poliittiset maailmanparantajat ovat ratsastaneet jo useita vuosia ja yhä edelleenkin ratsastavat työttömyysvakuutuksella. Sen laatimisen kautta kuulemma tulisi asiat korjatuksi.

Näiden hyvien lakien laatijain päihin ei liene koskaan pälkähtänyt se seikka, että niiden käytännössä toteuttaminen tulee ja on jo yhtä kyseenalaista kuin meidän nykyinen avustuksen saantikin. Tiedämmehän monissa Yhdysvaltain valtioissa olevan valmiiksi laaditun vanhuusvakuutuslain, mutta vanhukset eivät kuitenkaan saa eläkettä sen yksinkertaisen syyn takia kun vanhuusvakuutuskassoissa ei ole rahaa. Asia ei suinkaan muuttuisi toiseksi, vaikka vakuutuslaki olisi koko maata käsittäväkin.

Tämä sama pitää myöskin paikkansa työttömyysvakuutukseenkin nähden. Joten koko vakuutuspuuha on vain poliittista vehkeilyä suuren narrimaisen joukon kustannuksella.

Vallitsevaa tilannetta ei voida korjata yhdessä valtiossa. Sitä ei voi korjata yksi mies, eikä joukko miehiä; olkoonpa he kuinka viisaita tahansa. Sitä ei myöskään voi korjata luokat eikä luokkien välisen yhteistoiminnan kautta, vaan sen voi korjata yksi luokka ja se on palkkatyväenluokka.

Matkalla tuntematointa päämäärää kohden